

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **J. K.,**
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2017, č. j. 154944/2015/KUSK-DOP/KOR,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 7. 2. 2018, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru správního (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 2. 10. 2015, č. j. ŘP/1994/15-19/Ka. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím zamítl žalobcovy námitky proti záznamům bodů podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění

zákona č. 183/2017 Sb. za přestupky z období let 2012 až 2015, jimiž bylo dosaženo 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů, a provedené záznamy potvrdil.

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřípustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo z vůli správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z rozhodnutí musí být zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ či „RJ“ není jasné, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena a kde přesně k přestupku došlo. Dále z údaje „nepřipoután BP“, „neužil bezpečnostní pásy“, či „pásy“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy a jako řidič vozidla, nikoli jako spolujezdec. Nadto musí být jasné, kde a kdy došlo k přestupku, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o přestupcích“). Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno.
5. Tyto vady žalobce vytýká pokutovým blokům ze dne 16. 7. 2015, 30. 5. 2015, 31. 5. 2013, 19. 11. 2012, 19. 7. 2012, 10. 2. 2011, 24. 3. 2010 i 2. 9. 2009.
6. Nadto namítá chybnou právní kvalifikaci podle „18/4“, „6/1a“, a dalších, neboť správně by mělo být uvedeno ustanovení § 18 odst. 4 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla

pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.

7. Konečně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí tří let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce před správním orgánem I. stupně nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky. V odvolání sdělil, že seznam přestupků s celkovou hodnotou 14 bodů souhlasí. Námitky uplatnil pouze ve vztahu ke způsobu odečítání bodů. Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno.
9. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že všechny pokutové bloky žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným.
10. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby a žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 28. 7. 2015 správní orgán I. stupně datoval a dne 3. 8. 2015 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 16. 7. 2015 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 6. 8. 2015 podal žalobce neodůvodněné námitky proti všem záznamům, kterými dosáhl dvanácti bodů. Dne 23. 9. 2015 se uskutečnilo ústní jednání, při němž byl žalobce seznámen se spisovým materiálem včetně kopií pokutových bloků.
12. Součástí spisu jsou jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně vyžádal od orgánů, jež je vydaly, a doplnil o ně správní spis.
13. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 20. 7. 2012 žalobce dne 19. 7. 2012 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 19. 7. 2012, série DP/2011, č. P 8751980, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 100 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 16:45 hod. v O sil. č. X zastávka B a žalobce se jej dopustil tím, že „jako řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem - § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“. Žalobce potvrdil, že převzal část „B“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.
14. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 20. 11. 2012 žalobce dne 19. 11. 2012 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním

provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 19. 11. 2012, série JI/2006, č. 4598896, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta ve výši 100 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 15:40 hod. v O, ŠM, křižovatka O a žalobce se jej dopustil tím, že „řidič [...] nebyl připoután bezpečnostním pásem“. Žalobce potvrdil, že převzal část „B“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.

15. Podle oznámení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 4. 6. 2013 žalobce dne 31. 5. 2013 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 31. 5. 2013, série FD/2013, č. D 0825722, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského i řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 100 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 15:40 hod. v Cvrčkovících, okr. Kladno a žalobce se jej dopustil tím, že „během jízdy nebyl jako řidič připoután bezpečnostním pásem“. Žalobce potvrdil, že převzal část „A“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.
16. Podle oznámení Městské policie KNL ze dne 30. 5. 2015 žalobce dne 30. 5. 2015 porušil § 4 písm. c) a § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v dané lokalitě (30 km/h) (naměřená rychlost 45 km/h, po odečtu 42 km/h). Podle pokutového bloku ze dne 30. 5. 2015, série HG/2014, č. G 2398096, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f3“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 16:11 hod. v ulici VÚ, L a žalobce se jej dopustil tím, že překročil povolenou rychlost 30 km/h. Naměřena mu byla rychlost 58 km/h. Žalobce potvrdil, že převzal část „A“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.
17. Podle oznámení Městské policie KNL ze dne 16. 7. 2015 žalobce dne 16. 7. 2015 porušil § 4 písm. b) a c) a § 18 odst. 6 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou v dané lokalitě (30 km/h) o 12 km/h (naměřená rychlost 45 km/h, po odečtu 42 km/h). Podle pokutového bloku ze dne 16. 7. 2015, série HG/2014, č. G 2398229, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta ve výši 1000 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f4“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 14:55 hod. v L, N a žalobce se jej dopustil tím, že překročil povolenou rychlost 30 km/h. Naměřena mu byla rychlost 45 km/h. Žalobce potvrdil, že převzal část „A“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.
18. Dne 2. 10. 2015 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž námitky zamítl jako nedůvodné. V odůvodnění podrobně zrekapituloval průběh řízení a konstatoval, že prověřil všechny shora uvedené pokutové bloky a shledal, že záznam bodů byl proveden v souladu se zákonem.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce dne 27. 10. 2015 odvolal. V odvolání v první řadě namítal, že seznam přestupků s hodnotou čtrnácti bodů souhlasí, avšak v celkovém součtu bodů není zohledněno odečtení čtyř bodů. Dále namítal, že mezi přestupky spáchanými dne 31. 5. 2013 a dne 30. 5. 2015 uplynuly dva roky, a odepsání pouze 4 bodů namísto 8 bodů by byl nepřiměřeně přísný postih. Konečně uvedl, že veškeré přestupky řešil na místě a charakter jeho přestupků (9 bodů za nepřipoutání bezpečnostním pásem) svědčí spíše o jeho zapomětlivosti, než o ohrožení silničního provozu a účastníků v něm. Správní orgán I. stupně sdělením ze dne 29. 10. 2015 vysvětlil způsob odčítání bodů a vyzval žalobce k doplnění odvolání. V doplnění odvolání ze dne 18. 11. 2015 žalobce znovu zpochybnil způsob výpočtu dvanácti bodů.
20. Dne 5. 12. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jehož výrok soud shrnul pod bodem 1 tohoto rozsudku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a v souladu se spolehlivě zjištěným skutkovým stavem. Záznamy bodů za přestupky, proti nimž žalobce vznesl námitky, jsou zcela v souladu s příslušnými pokutovými bloky. Ty také obsahují veškeré zákonné náležitosti, nelze je tedy hodnotit jako nezpůsobilé pro záznam bodů.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žaloby soudem

22. Podle § 123f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
23. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky

Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16).

24. Námitky žalobce proti všem záznamům, kterými dosáhl dvanácti bodů, byly neodůvodněné. Žalovaný si přesto vyžádal výše uvedené pokutové bloky (13 až 17), přezkoumal je a došel k závěru, že mají všechny náležitosti a že byl žalobci započten správný počet bodů.
25. V odvolání žalobce výslovně uvedl, že seznam přestupků s hodnotou 14 bodů souhlasí. Zpochybnil pouze způsob počítání bodů. Odvolací orgán shledal tyto jeho námitky nedůvodnými.
26. Způsobilost jednotlivých pokutových bloků pro záznam bodů zpochybňuje žalobce až ve správní žalobě. Soudu je z úřední činnosti známo, že právní zástupce žalobce, JUDr. Radek Bechyně, zastupuje velké množství různých osob a jejich jménem uplatňuje šablonovitě výhrady vytýkající pokutovým blokům paušálně stále tytéž (typizované) formální nedostatky. Tuto šablonu využil i v projednávané věci, aniž by ji však náležitě přizpůsobil. Jak soud uvádí níže, řada žalobních bodů nemá podklad ve skutkovém stavu ani ve správním spise (viz body 30, 31, 32, 33 a 34 tohoto rozhodnutí).
27. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, když se odmítl zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků pro záznam bodů. Ze spisového materiálu je však zřejmé, že žalobce ve svém odvolání způsobilost jednotlivých pokutových bloků vůbec nerozporoval. Naopak výslovně potvrdil, že seznam přestupků s celkovou hodnotou ve výši 14 bodů souhlasí. Z napadeného rozhodnutí je navíc zřejmé, že se žalovaný způsobilostí jednotlivých pokutových bloků pro záznam bodů zabýval. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval na straně 3. Uvedl, že všechny pokutové bloky obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný způsobilost pokutových bloků posoudil a dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Napadené rozhodnutí tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce.
28. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo.
29. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis

bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“

30. Z pokutového bloku ze dne 19. 7. 2012 vyplývá, že žalobce jel jako řidič v 16:15 hod. v O, sil. č. X zastávka B, bez připoutání bezpečnostním pásem. Soud shledal, že tvrzení žalobce o tom, že přestupkové jednání je popsáno jako „neužil BP“, není pravdivé. Přestupkové jednání je popsáno slovy „jako řidič vozidla nebyl připoután bezpečnostním pásem“, ve spojení s odkazem „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“ zákona č. 361/2000 Sb. je srozumitelná a správná. Odkaz na „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, v němž je upravena povinnost být jako řidič připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno, je rovněž srozumitelný. Požadavek žalobce, aby (každý) pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutových bloků implicitně. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
31. Z pokutového bloku ze dne 20. 11. 2012 vyplývá, že žalobce jel jako řidič v 15:40 hod. v O, ŠM, bez připoutání bezpečnostním pásem. Soud shledal, že tvrzení žalobce o tom, že přestupkové jednání je popsáno jako „pásy řidič“, není pravdivé. Přestupkové jednání je popsáno slovy „řidič [...] nebyl připoután bezpečnostním pásem“, ve spojení s odkazem „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“ zákona č. 361/2000 Sb. je srozumitelná a správná. Odkaz na „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, v němž je upravena povinnost být jako řidič připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno, je rovněž srozumitelný. Požadavek žalobce, aby (každý) pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutových bloků implicitně. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
32. Z pokutového bloku ze dne 31. 5. 2013 vyplývá, že žalobce jel jako řidič v 15:40 hod. v C, okr. K, bez připoutání bezpečnostním pásem. Soud shledal, že tvrzení žalobce o tom, že přestupkové jednání je popsáno jako „pásy“, není pravdivé. Přestupkové jednání je popsáno slovy „během jízdy nebyl jako řidič připoután bezpečnostním pásem“, ve spojení s odkazem

„§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“ zákona č. 361/2000 Sb. je srozumitelná a správná. Odkaz na „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, v němž je upravena povinnost být jako řidič připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno, je rovněž srozumitelný. Požadavek žalobce, aby (každý) pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutových bloků implicitně. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.

33. Z pokutového bloku ze dne 30. 5. 2015 vyplývá, že žalobce v 16:11 hod. v ulici VÚ, L jel rychlostí 58 km/h, resp. 55 km/h, přestože maximální povolená rychlost v dané lokalitě je 30 km/h. Soud shledal, že tvrzení žalobce o tom, že přestupkové jednání je popsáno jako „rychlost“, není pravdivé. Přestupkové jednání bylo popsáno jako „*překročení povolení rychlosti 30 km/h*“, „*naměřená rychlost 58 km/h*“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Z uvedeného je v daném kontextu zřejmé, že žalobce jel rychlostí (před zohledněním tolerance) 58 km/h. Právní kvalifikace ve formátu „§125c/1f3“ zákona o silničním provozu je také srozumitelná. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
34. Z pokutového bloku ze dne 16. 7. 2015 vyplývá, že žalobce v 14:55 hod. v L, N jel rychlostí 45 km/h, resp. 42 km/h, přestože maximální povolená rychlost v dané lokalitě je 30 km/h. Soud shledal, že tvrzení žalobce o tom, že přestupkové jednání je popsáno jako „R“, není pravdivé. Přestupkové jednání bylo popsáno uvedením rychlosti „*povolená 30 km/h – naměřená 45 km/h*“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Z uvedeného je v daném kontextu zřejmé, že žalobce jel rychlostí (před zohledněním tolerance) 45 km/h. Právní kvalifikace ve formátu „§125c/1f4“ zákona o silničním provozu je také srozumitelná. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost Policie ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
35. Předmětem rozhodnutí žalovaného byly pouze záznamy provedené na základě výše uvedených pokutových bloků ze dne 19. 7. 2012, 19. 11. 2012, 31. 5. 2013, 30. 5. 2015 a 16. 7. 2015. Žalobce však napadá i záznamy provedené na základě pokutových bloků ze dne 2. 9. 2009, 24. 3. 2010 a 10. 2. 2011. Podle sdělení Policie ČR byly tyto pokutové bloky vzhledem k uplynutí pětileté skartační lhůty již skartovány.

36. Prvostupňový ani odvolací orgán se způsobilostí těchto záznamů nezabývaly, neboť žalobce vady těchto záznamů nenamítal a správní orgány měly za to, že jimi ani nebylo dosaženo dvanácti bodů. Body přičtené na základě těchto záznamů byly v době dosažení dvanácti bodů již odečteny v důsledku uplynutí stanovené doby bez bodového záznamu (§ 123e zákona o silničním provozu).
37. K tomu soud uvádí, že i tyto záznamy je třeba považovat za záznamy, kterými bylo dosaženo dvanácti bodů, a to přesto, že byly v době dosažení dvanácti bodů již odečteny. Při absenci kteréhokoliv z nich by totiž žalobce dvanácti bodů nedosáhl. Tato skutečnost vyplývá z následující tabulky.

Datum spáchání přestupku	Počet bodů (změna)	Počet bodů (stav)
2. 9. 2009	2	2
24. 3. 2010	2	4
10. 2. 2011	2	6
11. 2. 2012	- 4	2
19. 7. 2012	3	5
19. 11. 2012	3	8
31. 5. 2013	3	11
1. 6. 2014	- 4	7
30. 5. 2015	3	10
16. 7. 2015	2	12

38. Námitky žalobce proti třem nejstarším pokutovým blokům jsou obdobné námitkám výše uvedeným (odstavec 28). Zkratkovitost odkazů na příslušné právní předpisy ani stručnost popisu přestupkového jednání (v daných případech ve formě „pásy“, „neužil BP“ či „jízda bez pásu“) však nemohou být, jak bylo vyloženo výše (odstavec 29), důvodem nezpůsobilosti pokutového bloku pro záznam bodů. Totéž platí pro neuvedení přesného místa spáchání přestupku (kilometráže komunikace a výslovného uvedení, že k přestupku došlo na veřejné komunikaci). Takové námitky tedy vůbec nemohou být úspěšné.
39. Soud přihlédl i k tomu, že námitky proti jednotlivým pokutovým blokům žalobce neuplatňoval v řízení od samého počátku, kdy naopak výslovně uvedl, že seznam přestupků odpovídá a poukázal na to, že veškeré přestupky řešil na místě. Šablonovité zpochybnění jednotlivých pokutových bloků před správním soudem, kdy navíc tvrzený obsah pokutových bloků (v případech, kdy pokutové bloky ještě existují) ani v jednom případě plně neodpovídá skutečnosti, tak soud považuje za nevěrohodné.
40. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, konstatuje soud, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat

v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.

41. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aproboval jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínkou *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení (neboť to je vydáno až podpisem účastníka) a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost tohoto bloku.
42. Konečně žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynuly tři roky. Ze správního spisu však soud zjistil, že řízení probíhalo od 14. 8. 2015 (doručení oznámení o zahájení řízení žalobci) do 5. 12. 2017 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy dva roky a čtyři měsíce. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71

odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, neboť rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 138/2013-84). Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. července 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu